

Професор Юрій Буренніков, декан факультету машинобудування та транспорту
Вінницького національного технічного університету,

доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри технології підвищення
зносостійкості Валерій Савуляк

і випускник факультету електроенергетики та електромеханіки ВНТУ, кандидат
технічних наук, депутат Вінницької обласної ради, гендиректор ПАТ «Вінницяобленерго»
Андрій Поліщук —

третій рік допомагають Олегу Качуровському, пенсіонеру зі Сніткова
Мурованокуриловецького району, який працює над створенням мобільного хірургічного
контейнера-трансформера для хірургічно-реабілітаційного шпиталю.

АНДРІЙ ПОЛІЩУК: «ВЕЛИКИЙ РЕСПЕКТ ТАКИМ ЛЮДЬМ!»

Він міг би насолоджуватися спокійним життям на пенсії: бавити онуків, доглядати за садом, мандрувати абощо. Але обрав несподіваний варіант і ось вже третій рік поспіль

працює над створенням мобільного хірургічно-реабілітаційного шпиталю. До цього Олега Качуровського, пенсіонера зі Сніткова Мурованокуріловецького району, а в минулому - заступника голови правління місцевого колгоспу, вчителя трудового навчання та військової підготовки у школі, підштовхнула поїздка до Харкова. Там у нього син – підполковник Юрій Качуровський, нині заступник начальника 65-го Військового мобільного шпиталю Військово-медичного клінічного центру Північного регіону. З початком війни на сході він очолював легендарний 61 мобільний військовий шпиталь. Одного разу батько не втримався і відправився до сина на передову, в зону АТО. Допомогли, каже, волонтери та військові медики. Потрапив під Володарськ. Там на власні очі побачив істинний жах війни.

- Як витримати біль, коли на твоїх очах гинуть молоді люди? Як таке взагалі можливо у 21 столітті? Тому, коли повернувся додому, вже не міг сидіти, склавши руки. От тоді і вирішив, що настав час реалізувати свій технічний замисел. Ніхто не вірив, що це взагалі можливо зробити. Але я впертий! Все, що замислюю і що починаю робити, завжди доводжу до логічного кінця. Отож, спочатку все обчислив, зробив креслення, а потім почав шукати однодумців, які б мене підтримали і допомогли втілити ідею в життя. Знаєте, скільки я порогів вищих кабінетних чиновників від війська українського оббив! Був у всіх колишніх міністрів оборони України. Скільки звернень до депутатів усіх рівнів написав, зокрема, до таких нардепів, як Вадим Рабинович, Антон Геращенко, Юрій Бойко, Сергій Каплін та деяких місцевих, вінницьких. А скільки відмов від них же отримав? Всі дивилися мої креслення, казали, що класна ідея, що це так важливо для країни, де йде війна. Але ніхто з них не спромігся реально допомогти. Я просив їх лише про одне, аби за моїми кресленнями конструкцію модуля почав виготовляти якийсь із заводів, наприклад, наш 45-ий інструментальний. Обіцянками-цяцянками лише «годували». Так на тому, мабуть, все і зупинилося б. Звісно, хто я їм, тим міністрам та нардепам!? Якийсь собі дядько з села. Кулібіним ще обзивали... Але Кулібін не мав технічної освіти і не робив чітких креслень на основі нарисної геометрії. Щоправда, один із колишніх нардепів, Юрій Тимошенко, мене таки сприйняв всерйоз і сказав чесно: на гроші від ЗСУ не сподівайтесь, шукайте спонсорів і волонтерів. Згодом доля звела із ректором Національного університету біоресурсів і природокористування України (НУБіП), колишньою Українською сільгоспакадемією, Станіславом Ніколаєнко. Знаю його з молодості, навчався в тому ж вузі, я закінчив там факультет автоматики, за фахом інженер-електромеханік. Саме Станіслав Ніколаєнко звів мене з професурою Вінницького національного технічного університету, зокрема, з деканом факультету машинобудування та транспорту, професором Юрієм Буренніковим та заступником кафедри технологій підвищення зносостійкості того ж факультету, професором Валерієм Сауляком. Юрій Буренніков, коли побачив мої креслення та вислухав історію, сказав: «Досить ходити по кабінетам і заводам. Не гайте часу! Шукайте краще приміщення і починайте робити все самі». Так і зробив. Приїхав додому, звернувся до місцевого фермера Олександра Чорного. Він одразу вирішив найголовнішу проблему з приміщенням, коштами. На перші його 20 тисяч гривень закупив 1,5 тонн металу і розпочав майструвати в одному з місцевих ангарів. Також Олександр Чорний виступив замовником на виготовлення мобільного хірургічного контейнера-трансформера. Це

дало можливість підготувати технічну документацію і запатентувати розробку. Далі знову допомогли друзі з Києва. Це фахівці проектно-конструкторського бюро (СПКБ) НУБіП України з ініціативною групою конструкторів, серед яких викладачі кафедри конструювання машин та студенти факультету конструювання і дизайну на чолі з деканом Зіновієм Ружилю. Майже три роки, як працюю з ними пліч-о-пліч. Завдяки такій співпраці вдалося виконати роботи з підготовки технічної документації для виготовлення мобільного хірургічного контейнера-трансформера. Активну участь у підготовці технічної документації взяли студенти Павло Приходько, Олександр Рибачок та інші. До речі, Павло, як кращий студент і переможець у всеукраїнському конкурсі з конструювання сільгоспмашин, стажувався в американській компанії «Боїнг». Ось так, завдяки небайдужим людям крига, як кажуть, скресла, і робота пішла повним ходом.

Особливо хочу подякувати депутату обласної ради, гендиректору ПАТ «Вінницяобленерго» Андрію Поліщуку. З ним я познайомився під час передвибірчої компанії у нашому окрузі. Просто розповів про свою історію, показав конструкцію і одразу отримав від нього матеріальну допомогу на придбання декількох тонн металу. Наприкінці минулого року депутат разом із своїми помічниками вкотре навідувався до мене в майстерню, цікавився як триває робота. Походив, подивився і знову підтримав коштами, прямо на місці, як то кажуть, у режимі «онлайн». А тоді вкрай була потреба в грошах на придбання спеціального 36-ти метрового троса та матеріалів для ущільнення і облаштування конструкції модуля. Без того б робота просто зупинилася. Знаєте, скільки сил додається, коли спілкуєшся з такими молодими та енергійними хлопцями! Вони ж розуміють, якщо хтось на передовій за нас виборює мирне життя, то тут ми не маємо права їх підводити. Маємо бути достойними і небайдужими, маємо допомагати, хто чим може. Шкода, що в силу своїх років – не можу бути у війську. Але можу допомагати хлопцям своїм розумом, своїми руками. Щодень молю Бога, аби додалося здоров'я і вистачило сил довести все замислене до логічного кінця, аби дочекатися серійного випуску нашого модуля. Дуже вірю і знаю, що так і буде, - детально й емоційно розповів Олег Петрович.

Генеральний директор ПАТ «Вінницяобленерго», депутат обласної ради Андрій Поліщук, не раз спілкувався з конструктором та майстром, відвідував його за роботою. Після однієї з останніх поїздок до Сніткова, поділився своїми враженнями.

- Великий респект таким людям, як Олег Петрович Качуровський! Коли буваю в окрузі і відвідую його, то як правило, завжди застаю цього чоловіка за роботою. Ось цього разу побачив майже готовий перший модуль конструкції площею у 35 кв.м. Олег Петрович розповів, що весь шпиталь складатиметься із трьох окремих модулів – доопераційний, операційний і післяопераційний. У загальному, складеному вигляді, він матиме площу 12 квадратних метрів, у розгорнутому – майже 40. Вся конструкція забезпечуватиметься

автономним електропостачанням і опаленням, системою кондиціонування. Уявляєте, ось такі речі роблять наші земляки! Конструкція - трансформер Олега Петровича унікальна тим, що вона у готовому вигляді майже в три рази легша у вазі і більша за площею, ніж ті, що має Міноборони. Завдяки спеціальному пристрою і без людської фізичної сили може завантажуватися на машину і так само розвантажитися. До того ж, вона багатофункціональна. Скажімо, для потреб армії може бути не лише шпиталем, а й штабом, у мирний час - холодильною камерою для зберігання будь-якої сільськогосподарської продукції або пересувним табором, гуртожитком тощо. Як на мене, те, що робить Олег Качуровський - це державно важлива справа. Подібні шпиталі в заводських умовах можуть виготовлятися у достатній кількості для потреб Збройних Сил України та зможуть врятувати життя багатьом бійцям. Тому і надалі буду допомагати майстру і спонукати до того інших, - розповів Андрій Поліщук.

На даний час, силами науковців, волонтерів і благодійників Вінниччини металева конструкція мобільного шпиталю Качуровського готова на 90%. За ловами майстра, лише на виготовлення каркаса модуля та встановлення на нього рухомих частин - даху, підлоги, стін - витрачено понад 4 тонни металу та 150 тис. грн. Загалом конструкція складатиметься з 10-ти тисяч деталей і важитиме 6 тонн. Орієнтовна вартість готового модуля (без медичного обладнання) складатиме 500 тис. грн. А ще ж треба випробувати його на предмет складання і розкладання, придбати автомобіль підвищеної прохідності марки КРаЗ, на якому все те базуватиметься. Тож без спонсорської допомоги і надалі не обійтись. А ще Олега Качуровського і всіх його друзів, які долучилися до цієї справи, хвилює питання, чи поставлять далі модуль на виробничий потік? Це вже залежить від небайдужості державних мужів. Будемо слідкувати за тим усім далі. Додамо лише, за словами майстра, перший модуль він планує передати на передову зони АТО, а саме військово-польовому шпиталю №61.